

ΖΕΦΗ ΣΥΡΙΒΛΗ



ΜΥΣΤΗΡΙΑ  
ΓΙΑ  
ΔΥΟ



ΜΙΑ  
ΜΑΪΜΟΥ  
ΑΠΟ ΤΟ  
ΠΟΥΘΕΝΑ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΠΑΤΑΚΗ

ΖΕΦΗ ΣΥΡΙΒΛΗ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΔΥΟ  
*Μια μαιμού  
από το πουθενά*

Εικονογράφηση  
ΛΕΛΑ ΣΤΡΟΥΤΣΗ



ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

---

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους  
Συλλογή Περιστέρια – 226

Ζέφη Συρίδλη, *Μια μαϊμού από το πουθενά* (Σειρά Μυστήρια για δύο,  
βιβλίο 3)

Εικονογράφηση: Λέλα Στρούτση

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Κίλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Ζέφη Συρίδλη, 2025

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2026

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2026

ΚΕΤ Κ378 ΚΕΠ 364/26 ISBN 978-618-07-1731-0



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ  
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069  
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078  
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),  
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55  
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: [info@patakis.gr](mailto:info@patakis.gr), [sales@patakis.gr](mailto:sales@patakis.gr)

*Στον Φίλιππο*

← προς δικηγορικό γραφείο

Η πολυκατοικία μας



ο Νικόλας

Ιφικράτους



εδώ μένει  
ο κύριος Σαλίμ



Η πλατεία

← προς νοσοκομείο



Το φαρμάδιο



Το μπακάλιο

η Κανέλω



& γραφεία Διεθνούς Αμνηστίας

εδώ μένει η  
κυρία Ξμιθ



η Λένη



Λαέρτου



Στάση  
λεωφορείου



προς βίλα



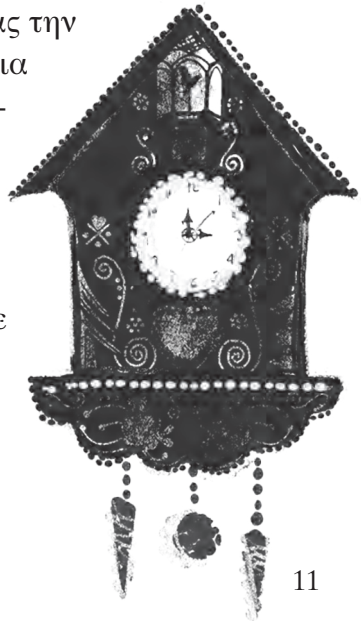
η Μπέλλα





# ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΙΣΟΣΚΟΤΑΔΟ στάθηκε για λίγο, προσπαθώντας να χαρτογραφήσει τον χώρο. Στο ελάχιστο φως, ίσα που μπορούσε να διακρίνει λεπτομέρειες. Άραγε πού να είχε κρύψει τα αποδεικτικά στοιχεία; Θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε. Τα φύλαγε στο διαμέρισμα ή κάπου αλλού; Η υπόθεση είχε πάρει ανεξέλεγκτη τροπή και η συνάντηση με το «μεγάλο αφεντικό» είχε αναβληθεί. Έπρεπε πρώτα να βρεθεί η δερμάτινη θήκη, έτσι είχε πει. Ένας κούκος ξεπρόβαλε από το ξύλινο ρολόι τοίχου δηλώνοντας την ώρα. Την ίδια σχεδόν στιγμή, μια γάτα εμφανίστηκε από το πουθενά και νιαουρίζοντας δυνατά διάσπηξε να κρυφτεί κάτω από τον καναπέ. Ξαφνικά, ακούστηκαν δήματα στη σκάλα. Δεν είχε ακούσει πόρτα ούτε να ανοίγει ούτε να κλείνει. Χρόνος δεν υπήρχε πια, έπρεπε τουλάχιστον να ολοκληρώσει αυτό



για το οποίο είχε έρθει. Το έδγαλε από την τσέπη, ψηλά-  
φισε την επιφάνεια του μικρού τραπεζιού στο χολ κι  
έπειτα το τοποθέτησε από κάτω. Περίμενε μερικά δευ-  
τερόλεπτα κι έπειτα με προσοχή ξεγλίστρησε αθόρυβα  
από το διαμέρισμα.



# ΛΕΝΗ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΕΠΑΙΖΕ το αγαπημένο μου τραγούδι. Πήρα δύο φέτες ψωμί και σιγοτραγουδώντας άρχισα να φτιάχνω το πρωινό μου τوست. Είχε μόλις αρχίσει να γεμίζει τον χώρο η μυρωδιά λιωμένου τυριού, όταν ο ραδιοφωνικός παραγωγός ανακοίνωσε ότι θα ακολουθούσαν ολιγόλεπτες ειδήσεις. Γέμισα το ποτήρι μου με λεμονάδα.

*«Χτες βράδυ, στα προάστια της Αθήνας, μια γυναίκα 40 ετών δρέθηκε βαριά τραυματισμένη στο διαμέρισμά της...»*

Από το σαλόνι κουδούνισε το κινητό μου. Βιάστηκα να απαντήσω.

«Τι κάνεις, γλυκιά μου, όλα καλά;» η φωνή της μαμάς ακούστηκε σχεδόν ταυτόχρονα με το σκουπιδιαρικό που πέρανε από τη γειτονιά μας.

«Ναι, όλα καλά, εσύ;»

«Κάθομαι στην αίθουσα αναμονής του αεροδρομίου. Ελπίζω να μην έχει καθυστέρηση.»

«Ναι, μακάρι...»

«Για περίμενε... Πρέπει να σε κλείσω, γλυκιά μου... Σε φιλώ.»

Πρώτη φορά μου φαινόταν τόσο σιωπηλό το σπίτι μας. Κοίταξα έξω απ' το παράθυρο. Στον ουρανό είχαν αρχίσει να μαζεύονται μαύρα σύννεφα. Κάτι μου έλεγε ότι σύντομα θα ακολουθούσε δυνατή μπόρα. Έπρεπε να διαστώ αν δεν ήθελα να χάσω το πρωινό λεωφορείο. Επέστρεψα στην κουζίνα, έκλεισα το ραδιόφωνο και, με το τσπ να αιωρείται ανάμεσα στα δόντια μου, πήρα ζακέτα και σακίδιο, διέσχισα το σαλόνι και με γρήγορες κινήσεις κλείδωσα την πόρτα. Άρχισα να κατεβαίνω τη σκάλα. Διέσχισα όσο πιο γρήγορα μπορούσα τον δεύτερο όροφο. Έτρεμα στην ιδέα ότι μπορούσε ανά πάσα στιγμή να βγει από το διαμέρισμά της η κυρία Μπουκλέ, κατά κόσμον κυρία Ρενέ, και πρωί πρωί να με εγκλωβίσει στο κλουδί της ακατάσχετης φλυαρίας της.

Περνώντας έξω από το διαμέρισμα του κυρίου Ραούλ, τον φαντάστηκα να κάθεται πάνω στο λεπτό στρώμα γυμναστικής και να χαλαρώνει κάνοντας Yoga. Μόνο εκείνος φαίνεται να θεωρεί τη φλυαρία της κυρίας Μπουκλέ ίδια με γάργαρο νερό που κυλάει σε πεδιάδα του Νεπάλ. Μάλλον από τα πολλά ταξίδια στο Θιβέτ έχει φτάσει σε σημείο όλα να τα βλέπει ωραία.

Από το διαμέρισμα του Λεωνίδα ακουγόταν, όπως πάντα, κλασική μουσική. Ο Νικόλας συνηθίζει να λέει ότι ο πατέρας του είναι κολλητάρι με τον Τσαϊκόφσκι.

Στρίβοντας για να κατέβω στο ισόγειο, σκόνταψα στις αφημένες αρδύλες του Βλαντιμίρ. Μετά την επιτυχία που είχε η πρώτη του ατομική έκθεση φωτογραφίας,

ο Βλαντιμίρ είναι ένα τόσο δα χιλιοστό πιο χαμογελαστός και δύο χιλιοστά πιο ομιλητικός. Μέχρι εκεί. Φαντάζομαι θα χρειάζονται ακόμα πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις μέχρι να φτάσει στο σημείο να μοιράζει λέξεις, φράσεις και χαμόγελα χωρίς τσιγκουνιά.

Βγαίνοντας έξω στον δρόμο, έπεσαν απ' τον ουρανό οι πρώτες στάλες. Είδα το αυτοκινούμενο τροχόσπιτο των Περρή, προστατευμένο με το ασημί του κάλυμμα, να περιμένει υπομονετικά το επόμενο road trip του ηλικιωμένου ζευγαριού που μένει στον τρίτο όροφο. Άνοιξα την ομπρέλα και διάστηκα να φτάσω στη στάση του λεωφορείου. Φτάνοντας, πήγα και στριμώχτηκα σε μια γωνιά. Άρχισα να παρατηρώ έναν άντρα γύρω στα εξήντα. Έδειχνε να μην είναι ευτυχισμένος. Τα μάτια του ήταν αγκιστρωμένα στις σταγόνες της βροχής που έσκαγαν με θόρυβο στην άσφαλο μπροστά μας. Το παρουσιαστικό του έδειχνε να αδιαφορεί για όλα γύρω του. Τι τον δασάνιζε άραγε; Το βλέμμα του έμοιαζε με αυτό της μαμάς μου τον τελευταίο καιρό, σκεφτικό κι ανήσυχο. Κάτι σοβαρό την απασχολούσε κι εκείνη. Κάθε φορά που τη ρωτούσα, με διαβεβαίωνε ότι όλα ήταν ωραία και καλά. Ας γελάσω... Ήταν φως-φανάρι ότι κάτι την προβληματίζε, κάτι που συχνά πυκνά την έκανε να μένει ξάγρυπνη και να τριγυρνάει πέρα δώθε στο σαλόνι.

Ξαφνικά ένα μικρό κύμα βρόχινου νερού σκέπασε τις γόδες μιας καλοντυμένης κυρίας. Ετοιμάστηκε να

διαμαρτυρηθεί στον ανεύθυνο οδηγό, αλλά δεν πρόλαβε, γιατί μόλις είχε φτάσει το λεωφορείο. Σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον, ανεθήκαμε και οι περισσότεροι διάστηκαν να προλάβουν να κάτσουν.

Λίγο πριν κλείσει η πόρτα του λεωφορείου, πήδηξε μέσα η Μυρτώ και λαχανιασμένη πιάστηκε από τη χειρολαβή. Οι πόρτες έκλεισαν και το λεωφορείο ξεκίνησε. Η Μυρτώ μετακόμισε πρόσφατα στην πολυκατοικία της οδού Ιφικράτους. Κάθε Τετάρτη πηγαίνει στα δικαστήρια της Σχολής Ευελπίδων και παρακολουθεί την εκδίκαση διαφόρων υποθέσεων. Το κάνει στο πλαίσιο των σπουδών της.

Το λεωφορείο σταμάτησε στην επόμενη στάση. Οι πόρτες άνοιξαν κι έκλεισαν. Κόσμος δγήκε και κόσμος μπήκε. Η Μυρτώ αναγκάστηκε να μετακινηθεί λίγο και τότε με είδε. Μου χαμογέλασε και με πλησίασε.

«Τι κάνεις, Λένη, καλημέρα».

«Καλημέρα, Μυρτώ. Πας στα δικαστήρια;»

«Ναι. Είναι σημαντικό για μένα να βλέπω στην πράξη όλα όσα μαθαίνω στη θεωρία».

«Ναι, το φαντάζομαι. Έχω ακούσει πολλές ιστορίες



από τη μητέρα μου και πραγματικά νομίζω ότι η απόδοση δικαιοσύνης είναι τελικά υπόθεση που αφορά όλους μας».

«Είμαι σίγουρη, Λένη, ότι το πιστεύεις αυτό. Έμαθα από την κυρία Ρενέ πόσο ουσιαστική ήταν η βοήθειά σας, η δική σου και του Νικόλα, στο να διαλευκανθεί η υπόθεση του ποδηλατικού αγώνα. Μακάρι κάποιος ενήλικες να είχαν το δικό σας πάθος και τη δική σας όρεξη να διαμορφώσουν έναν καλύτερο κόσμο. Νομίζω, όμως, ότι στο μυαλό των περισσοτέρων έχει κατακάτσει πολλή σκόνη, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να σκεφτούν καθαρά».

«Δε συμβαίνει με όλους...» διάστημα να διευκρινίσω, σκεπτόμενη την κυρία Σμιθ.

«Μμμ, ναι, ίσως» χαμογέλασε. «Η κυρία Ρενέ» συνέχισε «καμαρώνει πολύ για τα κατορθώματά σας. Μόνο για τον εαυτό της δεν καμαρώνει, που ξεχάστηκε εκείνη τη νύχτα και μίλησε στους δημοσιογράφους έχοντας τα μαλλιά της τυλιγμένα με κουρελάκια» χαχάνισε η Μυρτώ κι έπιασε με το άλλο χέρι τη χειρολαβή.

Έτσι είναι η κυρία Ρενέ. Η κυρία Μπουκλέ δηλαδή. Πάνω απ' όλα κοκέτα.

Τα δάχτυλά μου σφίχτηκαν διαστικά γύρω από την πλαστική χειρολαβή καθώς το λεωφορείο φρέναρε απότομα. Αμφιταλαντεύτηκα απ' το ένα πόδι στο άλλο μέχρι να καταφέρω να ισορροπήσω. Το βλέμμα μου άρχισε να τσουλάει μαζί με τον ρυθμό του λεωφορείου.

Παρατηρούσα τις πολυκατοικίες. Η εικόνα θύμιζε αμέτρητα σπιρτόκουτα βαλμένα τυχαία εδώ κι εκεί. Ένα τσιγγανάκι με ακορντεόν πετάχτηκε από ένα στενό κι άρχισε να κατηφορίζει τον δρόμο γελώντας και χαλώντας το πάρτι μιας χούφτας σπουργιτών που είχαν στηθεί γύρω από ένα παγκάκι. Κάποιοι influencers είχαν ήδη πιάσει δουλειά αξιοποιώντας το πρωινό αττικό φως, ενώ σε ένα οινομαγειρείο ο μαγαζάτορας καθάριζε το πεζοδρόμιο από τις βρομιές που άφησε πίσω της η νύχτα. Το μουγκρητό της μηχανής του λεωφορείου απλωνόταν μέσα στον χώρο και μπερδευόταν με τα μουρμουρητά των επιβατών. Οι πολυκατοικίες, οι κάδοι, τα μαγαζιά, οι νεραντζιές στα πεζοδρόμια συνέχισαν να περνούν μπροστά από τα μάτια μου αργά, σχεδόν ρυθμικά. Η εικόνα του έξω κόσμου απ' το παράθυρο είχε αρχίσει να θολώνει από τα χνότα των επιβατών. Παρ' όλα αυτά, διέκρινα ότι πλησίαζε η στιγμή που θα έπρεπε να κατέβω. Από τον ουρανό έπεφτε τώρα πιο πυκνή η βροχή. Χαιρέτησα με ένα νεύμα τη Μυρτώ και διάστημα να πατήσω το κουμπί.

# Μια μαϊμού από το πουθενά (σειρά Μυστήρια για δύο, βιβλίο 3) Ζέφη Συρίβλη

Ποιος βγήκε τρέχοντας από την πολυκατοικία; Ποιος έσπασε τη λάμπα στον δρόμο; Σε ποιον ανήκει το ακριβό μανικετόκουμπο; Από πού ξεφύτρωσε η μαϊμού; Ποιος λέει ψέματα και ποιος αλήθεια; Ποιον μπορούν τα δύο παιδιά να εμπιστευτούν αφού όλοι δείχνουν να κρύβουν κάτι;

Αυτά είναι λίγα μόνο από τα ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν όταν ένα απειλητικό γράμμα φτάνει στα χέρια της Λένης λίγο μετά την ξαφνική αναχώρηση της μητέρας της για ένα επαγγελματικό ταξίδι που την κάνει να δείχνει πιο ανήσυχη απ' ό,τι συνήθως. Μαζί με τον Νικόλα ξεκινούν μια παράτολμη έρευνα γεμάτη απρόβλεπτα γεγονότα και ανατροπές, γεμάτη σασπένς και αγωνία, όπου τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται.

Αναζητώντας και πάλι την αλήθεια, τα δυο παιδιά αυτή τη φορά θα έρθουν αντιμέτωπα με την αδικία, τη διαφθορά και σκοτεινές πλευρές αυτού του κόσμου. Και θα ανακαλύψουν πόσο σημαντικό είναι να παίρνεις θέση, να αντιδράς και να χρησιμοποιείς τη φωνή σου για να αλλάξει πραγματικά κάτι.

Εικονογράφηση: Λέλα Στρούτσου

**9+** Συλλογή περιστέρια

Διαβάστε επίσης:



Μυστήριο, περιπέτεια,  
φιλοζωία, φιλία

ISBN 978-618-07-1731-0



9 786180 717310 >

Βοηθ. κωδ. μnx/ons 15731